

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości A. z ograniczoną
odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w G.
przeciwko A. L. i M. L.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 grudnia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 kwietnia 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę
2.717,- (dwa tysiące siedemset siedemnaście) zł tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwani A. i M. L. wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 5 kwietnia 2018 r., zmieniającego zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 28 września 2017 r. poprzez utrzymanie w mocy nakazu zapłaty wydanego przez tenże Sąd w dniu 22 lutego 2016 r., uchylonego wyrokiem Sądu pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy, oceniając – na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. – skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze oparto się na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że o oczywistej zasadności skargi świadczy naruszenie następujących przepisów postępowania: art. 243, art. 231, art. 227 w zw. z art. 391 oraz art. 243¹ k.p.c. poprzez posłużenie się przez Sąd odwoławczy nieuprawnionym – zdaniem skarżących – domniemaniem faktycznym, na podstawie którego przyjął, że kwota pożyczki została wypłacona wierzycielom pozwanych.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 – nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Przy tym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym – jego zdaniem – Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Przedstawienie tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie odpowiada powyższym wymaganiom. Argumentacja skarżących pomija okoliczność, że wspomniane domniemanie faktyczne nie było jedyną podstawą przyjęcia przez sąd określonego stanu faktycznego. Przeciwnie, w uzasadnieniu wyroku z dnia 5 kwietnia 2018 r. Sąd Apelacyjny szczegółowo wyjaśnił, w jaki sposób przyjęte domniemanie logicznie i spójnie wiąże się z innymi środkami dowodowymi przedstawionymi w sprawie oraz dlaczego doświadczenie życiowe i zasady logiki nie pozwalają na przyjęcie wersji stanu faktycznego przedstawianej przez skarżących.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.